

“Iz svake posjete bioskopu vraćam se nanovo gluplji i lošiji...”¹ konstatuje 194? Adorno, u to vreme egzilant u zemlji Holivudiji.

Koliko god filosof bio prononsirani mrzovoljnik i pesimist, danas je njegova konstatacija, dijagnoza ili šta je već – x puta tačnija.

Ne samo kad je posredi film (bioskop).

Može se zamisliti da se čovek (koji nije zavetovan političkoj i umetničkoj korektnosti po cenu da bude Nietzscheov “dobrovoljni slepac”) sa istim “utiškom” vrati sa

**45. oktobarskog salona
Kontinentalni doručak Beograd.
Umetnički direktor:
Anda Rottenberg.**

**PAŽNJA! OVAJ TEKST
JE BESMISLEN!**

BRANKO VUČIĆEVIĆ

I tu je priči kraj.

Prebiranje onog što je servirano (odvajanje retkih uspehah dosetki od loših traži Pepeljugu koja se nada da će ipak stići na bal), analiziranje, komentiranje besmisleno je. Biblijske pošasti (skakavci, morije, glad, boleštine), jahači Apokalipse, zemljotresi, poplave, ratovi i svi takvi *genreovi* pojava ne analiziraju se i ne komentarišu.² Jer koristi nema.

¹ Teodor V. Adorno: *Minima moralia*, preveo s nemačkog Aleksa Buha (!?!), Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića, Sremski Karlovci/Novi Sad 2002, str. 21.

² Ipak, malo komentara-samokritike. U prošlom veku, kada su dve beogradske izložbe ovog tipa zorno demonstrirale da se srpski vizuelni umetnici klone stvarnosti i politike kao smrdljivog sira, uzeo sam si slobodu da im, u humoresci publiciranoj u zagrebačkom tisku, te dve sfere preporučim makar kao majdan građe za umetnine. I pomenuo sam Kabakova kao mogući uzor.

Kad, gle, sad nema obeda bez stvarnosti i politike! A evo i Kabakova sa gđom.

Douglass Crockwell: *My New Hobby*, reklama za američko pivovarstvo.

UZ ILUSTRACIJU:

Crockwell (1904–1968) je bio uspješan komercijalni umetnik, apologet idile "američkog sna" (proizveo je nebrojene radove za korice *Saturday Evening Posta* i reklame), predsednik Trgovačke komore i rotarijanac, časnik skautskog pokreta i Hrišćanske zajednice mladih ljudi (YMCA); jednom reči, tipičan Babbitt. Ujedno je pravio apstraktne animirane filmove koji su ušli u kanon američkog avangardnog filma.

Ko da ubedi skakavce?! Ko da kritikuje zemljotres?!
Jedino se može čekati da pošast mine.³
(oktobar 2004 - sic!!!)

ISKORIŠĆENA PRILIKA

Mukama tranzicije nametnuta jednogodišnja hibernacija REČI donela je i poneku blagodat. Retku mogućnost provere da li je gornji proizvođač zadržao glavni deklarirani/reklamirani kvalitet?

O da!

Još je besmisleniji.

Bogata izlagačka delatnost u Beogradu i drugde (privremeni vrhunac je izložba "O normalnosti: Umetnost u Srbiji 1989-2001", MSU) to uslužno potvrđuje.

Kad smo kod besmislenosti.

Eto mi, eto nam!

Naime, nedopustivo naivno zaboravio sam da je sve mlivo za eksploativno-manipulativni vizuelnoumetnički mlin. Nisam uračunao moralnu otupelost.

Ako je to neka uteha, naivan je i gluvač Goya s onim

201

No se puede mirar.

Yo lo vi.

Esto es lo verdadero.

Ne treba mnogo mašte da se zamisli kako vizuelni umetnici saliviraju i kombinuju gledajući prenos uživo iz Beslana.

"Čoveče, kakva građa!!! Kad će sledeći Salon!!!"

Još jednom, vidi naslov.

Takođe vidi, Boris Buden: "Jebe lud zbunjenog", *Žarez*, broj 107, 19. 6. 2003; "Neću da budem Balkanac u dotiranom filmu", *Jugoslovenski bijenale mladih u Vršcu 2004 (Još uvek bez naziva)*, katalog.

3 Objektivnije rečeno: sa tankim prelivima egzotične lokalne boje TAKVE su izložbe u Londonu i Lagosu, Kasselu i Sankt Peterburgu, Warszawi i Kobeu, Ljubljani, Seulu i New Yorku. A biće takve i u Bagdadu. Čim se *Pax Americana* slegne.

Uvek je uputno malo pročeprkati po đubrištu psihe autora.
Makar on proizvodio humoreske. I makar svojeručno čeprkao.
Proglašavajući vlastito tekstualno čedo besmislenim, mora biti da najavljuje svest o nedelotvornosti istog čeda.

Već ulazeći u domen abnormalnosti, autor je unapred razočaran što neće promeniti stanje stvari.

Nije preterano konstatovati da imamo posla sa megalomanijom i patološkom nostalgijom za sovjetskim totalitarizmom.

Prisetimo se.

Tridesetih godina XX veka CK SKP(b) primeti da se masama umesto pevljive muzika potura darmar. Da u raznim umetničkim oblastima caruje formalizam.

Donese odgovarajuću rezoluciju, ona se široko proradi, neko izgubi posao, neko promeni stil shvativši svoje greške, neko zaglavi GULAG, neko bude streljan... itd.

Stvarnost se prilagodila tekstu.

To je raj za kojim ovaj autor čezne.

I zato se licemerno proglašava besmislenim.

(septembar 2005 - sic!!! sic!!!)